

-Tiểu Thất thích ăn đường-

Cứu vớt
anh trai
của nam chính

Truyện
Đỉnh
Đỉnh

Editor: Tuyết Mị Ánh

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Phiên Ngoại Vu Khởi Văn \(1\)](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Phiên Ngoại](#)

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 1

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 2

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay chọc chọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 4

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 7

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 8

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 9

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tỏa ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phất phất, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 10

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 11

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 12

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 13

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 14

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 15

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 16

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 17

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 18

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ân Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 19

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 20

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 21

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 22

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 23

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 24

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 25

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ân Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 26

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 27

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 28

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 30

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 31

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay chọc chọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 32

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 33

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 34

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 35

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 36

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ân Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 37

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 38

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 39

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phất phất, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 40

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 41

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 42

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 43

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 44

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay chọc chọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 45

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 46

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 47

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 48

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi sấn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 49

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại Vu Khởi Văn (1)

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 50

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 51

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 52

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tỏa ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phất phất, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 53

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta nhắn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 54

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 55

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 56

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu bằng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dửng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lạ kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Chương 57

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

CỨU VỐT ANH TRAI NAM CHÍNH

Tiểu Thất Thích Ăn Đường

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại

"Cái gì? Cậu muốn kết hôn?"

Thanh âm cao vút đột ngột trong tiệm cà phê vốn an tĩnh, khiến khách hàng xung quanh phải quay đầu tìm kiếm nơi âm thanh phát ra.

"Cậu nói nhỏ chút được không?" Cố Nhược Ngu trưng ra bộ dáng đầu-cần-kinh-ngạc-như-vậy, "Nhà cậu chẳng phải cũng để cậu tìm kiếm đối tượng hay sao?"

"Cái này có thể giống nhau sao? Ôi, Cậu mới từ nước Mỹ du học về được mấy ngày a, coi như là thân cận nhìn vừa mắt cũng không thể nhanh như vậy đi! Lại nói người lớn nhà cậu có thể giới thiệu người nào tốt chứ." Lâm Gia Ý buông ly cà phê trong tay, dùng khăn giấy xoa xoa mấy giọt cà phê vừa bắn lên tay.

"Đừng nói chuyện tổn thương như vậy được không, tớ cảm thấy anh ta khá tốt, vừa lúc cũng tiết kiệm được thời gian tìm kiếm bạn trai."

"Rốt cuộc ai a? Hẳn là trong đám người quen a, tớ có quen hay không?"

"Tưởng Trọng Lâm"

"!"

Nói đến Tưởng gia thì không thể không bắt đầu từ thời cha Tưởng vất vả gây dựng sự nghiệp. Tưởng Thâm ban đầu cũng là một người khờ khạo

tốt nghiệp từ trường nghề, không bằng cấp, không bối cảnh, không tài chính. Nhưng ông dựa vào một thân bản lĩnh cùng tinh thần không sợ thất bại mà bắt đầu tự mình phát triển sự nghiệp, cuối cùng còn cưới con gái bí thư thành uỷ, từ đây càng là như hổ thêm cánh.

Tưởng Thâm cùng vợ Hứa Thu Lâm sinh hai đứa con trai, đáng tiếc lúc đứa thứ hai Tưởng Trọng Lâm sáu tuổi thì bà mắc bệnh qua đời.

Sau đó Tưởng Thâm cùng một cô gái học vẽ qua lại với nhau, cuối cùng cũng sinh con trai, đáng tiếc mãi cho đến hiện tại người phụ nữ kia cũng không có chính thức trở thành Tưởng phu nhân, cho nên con trai nhỏ nhất Tưởng gia Tưởng Thúc Dương cũng trở thành một sự tồn tại đáng xấu hổ của nhà họ Tưởng.

"Không nghĩ tới cậu lại thích cái loại mặt Poker như Tưởng Trọng Lâm, khẩu vị quá nặng đi." Lâm Gia Ý cười hí hí, "Tớ cho rằng cậu sẽ thích kiểu như Tưởng Thúc Dương hơn, nhớ năm đó lúc ở Tứ Nhất anh ta quả thực là nam thần đại chúng a."

Tình bạn giữa Cố Nhược Ngu và Lâm Gia Ý bắt đầu từ trung học, Tứ Nhất là ngôi trường tư cực kỳ ưu tú, bên trong ước chừng có ba loại học sinh, một loại là trong nhà phi phú tức quý, một loại là học tập đặc biệt xuất sắc, còn lại một loại là vừa có tiền lại xuất sắc.

Tưởng Thúc Dương tuy rằng mang tiếng là con riêng, nhưng là vẻ ngoài xuất chúng cùng khí chất độc đáo có lẽ được di truyền từ người mẹ làm nghệ thuật, làm các nữ sinh còn đang đắm chìm trong truyện cổ tích phải mê mẩn đến thần hồn điên đảo. Cuối cùng, khiến mọi người rớt con mắt là anh ta lại chọn một nữ sinh vô cùng bình thường học chung trường.

Kỳ thật Cố Nhược Ngu cảm thấy chuyện này cũng không khiến người ta kinh ngạc đến thế, từ xưa đến nay chuyện bạch mã hoàng tử coi trọng cô bé lọ lem cũng nhiều đi. Loại lọ lem có thể thành công cuối cùng luôn là kẻ

có những kỹ năng hơn người, ví dụ như một mình đi vào bãi săn này, xỏ một đôi giày không vừa chân giày này, hoặc là từ khi sinh ra đã bị ô nhiễm, kiểu như thế. Tân Nghệ Viện là dựa vào người mẹ làm giúp việc cho nhà giàu mới có thể đến trường học đọc sách, bản thân cô ta cũng coi như nỗ lực chăm chỉ, còn kiêm thêm các loại nghề phụ, quả thực chính là bản sao của nữ chính trong Vườn Sao Băng. Cho nên Tưởng Thúc Dương liền thuận lý thành chương biến thành Đạo Minh Tự.

Sau đó, chuyện xưa phát triển tự nhiên, dùng sự phản đối của gia đình tới thể hiện tình yêu sâu đậm của nam nữ chính. Tưởng Thúc Dương cùng người nhà tích cực đấu tranh, Cố Nhược Ngu lại xuất ngoại du học, tới lúc trở về người ta đã chiếm được thắng lợi cuối cùng. Chẳng qua, cô không nghĩ tới là, trong lúc cô còn không hiểu rõ tình huống thì Cố-Tưởng hai nhà đã định ra hôn ước rằng bởi vì nam chính trốn chạy, liền đổi thành cậu hai họ Tưởng, Tưởng Trọng Lâm.

Lâm Gia Ý nghe xong toàn bộ tiền căn hậu quả câu chuyện, thiếu chút nữa liền phun ngum cà phê trong miệng ra ngoài.

"Cậu vậy mà từng là vị hôn thê của cậu ba Tưởng? Sao tớ lại không biết a? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm," cô lắc đầu thật mạnh, tự phủ định lời nói của mình,

"Trọng điểm là hiện tại bên kia giữa đường đối người vậy mà cậu cứ thể đáp ứng?"

"Đáp ứng chứ, sao lại không?" Cố Nhược Ngu phất tay ý bảo nhân viên thanh toán, "Buổi tối nay tớ phải đi cùng anh ta tham gia một cái tiệc rượu, cậu đi cùng với tớ đi spa, chọn quần áo."

Lâm Gia Ý hí mắt nhìn Cố Nhược Ngu đang hứng thú bưng bưng, nghi hoặc nói, "Không đúng a, lấy sự hiểu biết của tớ đối với cậu thì cậu

không phải đũa biết nghe lời như vậy, cậu nói thực ra, cậu có phải đã sớm thích người ta, chỉ đợi nhà bọn họ đưa dê vào miệng cọp a?"

Cố Nhược Ngu môi đỏ nhếch lên, "Cậu nói xem?"

"Được rồi, đừng soi nữa, đủ đẹp rồi. Còn cả cái đôi giày cao gót cậu đang đi tớ nhìn mà thấy đau thay cái chân cậu." Lâm Gia Ý ở ngồi một bên sofa bất đắc dĩ nhìn Cố tiểu thư lăn lộn trước tấm gương to không biết bao nhiêu lần.

Lâm Gia Ý kiến nghị Cố Nhược Ngu chọn một kiện âu phục màu đỏ, làn da của cô vẫn tương đối trắng nõn, mặc màu đỏ càng thêm kiều diễm vô cùng.

"Cậu không hiểu, cái này gọi là khí thế," Cố Nhược Ngu ngắm chính mình đoan trang trong gương, "Giày cao gót là thần khí giúp nữ nhân tăng lên khí thế. Đây là lần đầu cùng anh ta tham dự tiệc rượu, tớ cũng không thể để anh ta nổi bật hơn tớ được."

"Nam nhân với nữ nhân có cái gì có thể so, nhân sinh của cậu quá nhiên chỉ có cạnh tranh a." Thở dài, Lâm Gia Ý nhàm chán cầm lên quyển tạp chí đang nằm trong tay.

Lời này nói ra cũng không sai. Từ một khắc kia khi được sinh ra, thế giới của bạn học Cố Nhược Ngu liền tràn ngập các loại cạnh tranh.

Khi còn nhỏ thì muốn cùng anh chị em trong nhà tranh sủng, lớn một chút liền bắt đầu so diện mạo, so chiều cao, so thành tích, so chỉ số thông minh. Có điều từ khi cô từ lớp 5 tiểu học nhảy liền hai lớp lên sơ trung, thì liền đem những tiểu băng hữu cùng tuổi ném ở xa xa phía sau.

Khách quan mà nói, Cố Nhược Ngu tuyệt đối coi như thiên tài nhi đồng. Các kỳ thi trong trường, các loại thi đấu, chỉ cần là thứ cô có thể tham gia, có thể được hạng nhất thì sẽ tuyệt đối không làm hạng hai, cũng không biết là đang phân cao thấp với ai. Lâm Gia Ý lúc học cao trung đều luôn nói nhìn cô liền lao lực, sau này cũng không định trở thành nhà khoa học, cần gì phải nghiêm túc như vậy. Con gái trong các gia đình như các cô, cuối cùng đều là hướng đến cuộc sống hôn nhân. Cố Nhược Ngu lại trước nay đều không cho là đúng, trước nay không gặp ai có thể cùng cô so lợi hại, nên cứ như vậy phân cao thấp khắp nơi, cho tới hiện tại.

"Tiểu đồng chí, cái này cậu không biết, cuộc sống khắp nơi đều là cạnh tranh, không có cạnh tranh thì làm sao ta có thể nhắm nháp quả thắng lợi? Được rồi, đi thôi, anh ta hẳn tin nói đã đến bên ngoài cửa hàng."

Ánh mắt Lâm Gia Ý vừa nãy còn uể oải liền thay đổi, "Anh ta tới đón cậu? Không tồi nha, tớ đi xuống vừa hay có thể gặp."

Hai cô vừa đi ra khỏi cửa tiệm thì nhìn thấy ven đường có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, đi chưa được mấy bước, từ trên xe có người bước xuống.

Đây đại khái là lần thứ ba nhìn Cố Nhược Ngu nhìn thấy anh ta từ sau khi về nước.

Âu phục màu đen đứng đắn, không có bất cứ thứ gì thừa thãi, vóc dáng chừng một mét tám lăm, dù nói là dáng người đỉnh bạt, khí vũ hiên ngang cũng tuyệt không nói quá. Mặt mày tuấn tú, khí chất thanh quý, chỉ tiếc cả người khí thế quá mức lạnh thấu xương, thế cho nên nhìn qua không dễ thân cận .

Lâm Gia Ý dùng khuỷu tay thọc thọc eo Cố Nhược Ngu, thấp giọng nói "Không tồi a, so với em trai của anh ta hoàn toàn là một loại khẩu vị khác hẳn."

Cố Nhược Ngu ném một một ánh mắt dừng-tìm-chết qua, cô đành phải hậm hực bĩu môi, khôi phục lại dáng vẻ ưu nhã.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tưởng Trọng Lâm đã đi tới trước mặt các cô.

"Tôi tới đón cô." Thanh âm trầm thấp hồn hậu, gợi cảm phi thường, làm Cố Nhược Ngu cảm giác được tiểu nhân trong đầu đều sắp nhảy dựng lên. Chẳng qua nhanh chóng trưng ra vẻ ngạo kiều là sở trường của Cố Nhược Ngu.

Cô ho nhẹ hai tiếng, "Vị này chính là Lâm Gia Ý tiểu thư." Vừa nói vừa duỗi tay chỉ hướng Lâm Gia Ý, chính thức giới thiệu với Tưởng Trọng Lâm.

Tưởng Trọng Lâm vươn tay, "Lâm tiểu thư, xin chào."

"Tưởng tiên sinh, hạnh ngộ." Bạn khuê mật nhiều năm như vậy, sao cô không biết hiện tại trong lòng Cố Nhược Ngu đang đặc ý, lại nhin xuống ý cười trêu chọc mà chào hỏi.

Sau một phen khách sáo, Cố Nhược Ngu tạm biệt Lâm Gia Ý, ngồi lên xe Tưởng Trọng Lâm.

"Anh sao lại tự mình lái xe? Tài xế đâu?" Xe chạy được một lúc, hai người vẫn luôn giữ yên lặng, Tưởng Trọng Lâm lại tỏ ra tôi không có gì để nói, chuyên tâm lái xe. Do dự nửa ngày, Cố Nhược Ngu mới quyết định mở miệng đánh vỡ bầu không khí.

"Tôi quen tự mình lái xe." Ngắn gọn hữu lực, không có lời nào thừa ra, căn bản là người không thích nói chuyện phiếm.

"Anh lái xe có nghe nhạc không? Không có CD sao?"

"Chỉ có một CD nhạc cổ điển"

"....." Cố Nhược Ngu thật không biết nói cái gì cho phải.

"Nếu anh không ngại thì tôi mở radio nghe một chút nha," không đợi Tưởng Trọng Lâm đáp lời, cô liền trực tiếp mở radio, một bài hát tiếng Anh vui nhộn vang lên trong xe.

Tưởng Trọng Lâm có chút bất đắc dĩ, cô nương này hình như có chút quá tự nhiên?

Tiệc rượu hôm nay diễn ra tại một câu lạc bộ tư, chủ nhân là một vị thế gia lão bá, vô luận là với tư cách vị hôn thê của Tưởng Trọng Lâm hay là văn bối Cố gia, theo lẽ thường cô đều nên tới tham gia yến hội.

Nói cô là một cái đèn sân khấu cũng không hề nói quá chút nào, chỉ cần là nơi mọi người chú ý, Cố Nhược Ngu khắp người đều sẽ tản ra khí thế hấp dẫn người khác, đó là một loại khí thế tự tin, ngạo khí lại có mị lực.

Vừa mới đi tiến yến hội đại sảnh, Tưởng Trọng Lâm liền phát hiện vị hôn thê của anh giống như gà trống nhỏ tiến vào trạng thái chiến đấu, lông vũ trên người đều phấn chấn, tinh thần khí mừi phần. Thật là vừa thú vị vừa buồn cười.

Chú ý tới ý cười bên môi Tưởng Trọng Lâm, Cố Nhược Ngu nghi hoặc hỏi, "Anh đang cười cái gì thế?"

Cô trực giác là về cô, hơn nữa không phải chuyện gì tốt.

"Không cười cái gì, chỉ là cảm thấy cô vừa đi vào xong liền bỗng nhiên trở nên rất có tinh thần, tôi cảm thấy rất thú vị." Tưởng Trọng Lâm giải thích.

"Đó là đương nhiên, lát nữa tôi phải gặp mặt kẻ địch, cần phải nâng lên mười hai vạn phần tinh thần."

"Kẻ địch?" Tưởng Trọng Lâm tò mò.

Không đợi Cố Nhược Ngu kịp giải thích, cô đã nhìn thấy Phương Hề Hề yếu điệu lượn lờ đang đi tới.

"Nha, A Ngu từ nước Mỹ đã về rồi? Vậy mà không đánh tiếng với tôi, tôi đưa cậu đi đón gió a." Rắn rết mỹ nhân cũng là mỹ nhân, Phương Hề Hề quyến rũ diễm lệ, phong tình vạn chủng, cho dù cô ta tham dự bất kể cái gì thì cũng tuyệt đối là tiêu điểm cho các quý ông truy đuổi. Nếu nói Cố Nhược Ngu là công chúa dưới ánh đèn sân khấu, thì Phương Hề Hề có thể xưng là vương hậu dưới ánh đèn flash, không, có lẽ là Cleopatra.

"Tôi mới trở về không bao lâu, không nên quấy rầy cậu, cậu là người bận rộn a." Cố Nhược Ngu nói.

Phương Hề Hề cũng không để bụng, chuyển hướng đến Tưởng Trọng Lâm bên cạnh cô.

"Vị này chính là Tưởng thị nhị công tử đi? Lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố." Nói xong cô ta đưa lên ly champagne.

Tưởng Trọng Lâm tự nhiên là lễ phép đáp lại.

"Tưởng tiên sinh là người sắp kết hôn với A Ngu, nhất định phải hiểu A Ngu hơn mới phải. Tính tình cô ấy không tốt, người lại kiêu man*, lúc trước ở trường học, những bạn trai qua lại với cô ấy hầu như đều bị cô ấy tức giận mà chia tay. Tưởng tiên sinh cần phải bao dung nhiều."

*kiêu man: tsundere, chỉ cô gái luôn có thái độ cao ngạo, nhưng dưới tình huống đặc thù lại trở nên thẹn thùng, dễ xấu hổ.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Phiên Ngoại Vu Khởi Văn \(1\)](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Phiên Ngoại](#)